

Arrest

nr. 65 544 van 11 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat B. HUMBLET, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 juni 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 25 februari 2011 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Moskou (Rusland). Vanaf het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1994 verliet u Tsjetsjenië met uw moeder en uw broer Z.(...) richting Moskou. U keerde daarna terug naar Tsjetsjenië, maar verliet de republiek opnieuw bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog. Uw vader bleef in Grozny wonen. U bezocht hem meestal een maand in de zomervakantie maar u voelde zich niet echt thuis in Tsjetsjenië omdat de mensen er dachten dat u een Rus was. In Moskou werd u op school door medeleerlingen gepest en uitgescholden omwille van uw Tsjetsjeense origine. Eind januari 2010 omstreeks 7u 's morgens werd er aan uw deur geklopt van het appartement in Moskou waar u met uw moeder en uw broer verbleef. Uw moeder was op dat moment nog in Tsjetsjenië en uw broer bevond zich bij vrienden. Omdat u dacht dat het om een overval ging, deed u niet open. Toen u hoorde dat men van plan was om bij u binnen te stormen, belde u uw moeder op, die u geruststelde en u aanraadde om naar de huisbazin te telefoneren, wat u daarna deed. Deze vrouw deelde u mee dat het waarschijnlijk te maken had met de zoon van haar ex-man. U wilde de deur openen en de telefoon doorgeven aan de agent, maar deze viel samen met een tiental medewerkers van de FSB binnen in uw appartement. U werd met geweld overmeesterd. Er werd vervolgens tot bijna 16u in de namiddag een huiszoeking uitgevoerd, waarbij alles op de grond werd gegooid en verschillende zaken werden vernield. Toen uw moeder u daarna niet meer kon bereiken, bracht zij uw broer op de hoogte. Uw broer kwam vervolgens naar het appartement en kon nog net via de telefoon melden aan uw moeder dat er verschillende mensen aanwezig waren in het appartement, waarop uw moeder haar advocaat verwittigde en een kennis die bij de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken) werkte. Ook uw broer moest in het appartement blijven tijdens de huiszoeking. De kennis van uw moeder die bij de MVD werkte stuurde twee medewerkers, die al snel door de medewerkers van de FSB werden weggestuurd. Ook de advocaat kwam ter plaatse. Hij vergezelde uw broer toen die samen met u uiteindelijk werd meegenomen naar het bureau van de FSB. Daar werd u gedurende 2 à 3 uur ondervraagd. Aan het einde van uw ondervraging werd u door de medewerker van de FSB op informele manier gevraagd of hij u kon bellen als hij u nodig had. U ondertekende uw verklaringen en mocht beschikken. Daarna vernam u van de kennis van uw moeder dat uw appartement werd geschaduwd en dat jullie telefoon werd afgeluisterd. U verzonk in een depressie en kwam uw appartement nauwelijks nog buiten. Ongeveer in mei 2010 vertrok u naar Tsjetsjenië, waar u gedurende een maand bij uw vader verbleef. U zocht werk, maar vond niets. U werd door de Tsjetsjenen als Rus aanzien en ondervond dat zij zich afkeurend tegenover u gedroegen. U keerde terug naar Moskou, waar u met uw moeder en uw broer naar jullie eigen appartement verhuisden. Ook daar kreeg u het gevoel alsof u steeds geschaduwd en afgeluisterd werd. Uw moeder besloot u naar België te sturen, waar enkele familieleden wonen. U vertrok op 25 juni 2010 uit Moskou en kwam op 27 juni in België aan, waar u op 30 juni 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Russisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u door de Russische autoriteiten in het oog gehouden werd nadat u per vergissing door de politie werd opgepakt in januari 2010. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u in Tsjetsjenië gewantrouwd werd omdat u er omwille van uw lichtere huidskleur als een Rus werd aanzien.

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Eerst en vooral legde u ter staving van de door u aangehaalde problemen in Rusland geen enkel begin van bewijs neer. U beweerde dat u in januari 2010, na een inval en een huiszoeking in jullie huurappartement in Moskou, die bijna een hele dag in beslag nam, werd meegenomen en ondervraagd door de FSB. U zou uw verklaringen na afloop ondertekend hebben. U kon ten bewijze van deze huiszoeking en arrestatie echter geen enkel document voorleggen. U vernam van een kennis van uw moeder die bij de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken) werkte dat u na deze gebeurtenissen in het oog gehouden werd door de Russische autoriteiten, maar u kon ook deze bewering op geen enkele manier staven. U kende bovendien zelfs de naam van de persoon niet die uw moeder over deze feiten had geïnformeerd. Verder stelde u dat u na de feiten van januari 2010 geen enkel probleem meer ondervond in Moskou (CGVS p.9-10). Door een manifest gebrek aan bewijzen ter staving van de door u aangehaalde problemen in Rusland wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast. Er dient bovendien nog opgemerkt te worden dat u, ondanks het feit dat u in het oog werd gehouden in uw appartement, nog een aantal maanden op hetzelfde adres bleef wonen, naar eigen zeggen "omdat de huur al betaald was en al uw spullen daar lagen" (CGVS p.10). Dit valt echter moeilijk te rijmen met de door u aangehaalde vrees voor vervolging.

Naast hogervernoemde feiten haalde u nog aan dat u in Moskou op school vaak werd beledigd en met de vinger werd gewezen door klasgenoten omwille van uw Tsjetsjeense origine. U zou hiervoor geen hulp gezocht hebben bij uw ouders, noch bij leerkrachten of directie omdat het "niet in uw

opvoeding zat om te gaan klikken" (CGVS p.6). U verklaarde dat u, om te kunnen ontsnappen aan uw problemen in Moskou, ook niet in Tsjetsjenië terecht kon omdat er daar "een slechte houding" tegenover u werd aangenomen. U zou er aanzien worden als een Rus en door iedereen bekeken worden (CGVS p.3). U kon ook geen werk vinden in Tsjetsjenië (CGVS p.9-10). Er dient echter opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde problemen die van discriminatoire en socio-economische aard zijn niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen stellen dat hier sprake zou zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Bijkomend dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas te kunnen ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocumenten, zijnde uw binnenlands en uw internationaal Russisch paspoort. Door het niet kunnen voorleggen van deze documenten ontstaat het vermoeden dat u deze bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en het moment en de wijze waarop u uit uw land bent vertrokken, verborgen te houden. Bovendien wordt dit vermoeden nog versterkt door een tegenstrijdigheid die omtrent uw identiteitsdocumenten opgemerkt werd tussen de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo blijkt uit de verklaringen die u bij DVZ aflegde dat u uw reispas achterliet in Moskou en dat ook uw binnenlands paspoort zich waarschijnlijk bij uw moeder in Moskou zou bevinden (verklaring DVZ vraag 21). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u dat u niet wist waar uw binnenlands paspoort zich bevond. Het was volgens u in handen van de vrouw die uw reis naar België regelde (CGVS p.4). U wist ook niet wat er met uw internationaal paspoort gebeurd was, noch wist u of het onderweg in handen was van de personen die u naar België brachten, of dat er een ander paspoort voor u werd aangevraagd. U moest ook het antwoord op de vraag of er voor u een visum werd aangevraagd in functie van uw reis naar België schuldig blijven (CGVS p.4-5). Geconfronteerd met de verklaringen die u bij DVZ had afgelegd, ontkende u dat u dat gezegd zou hebben, wat bezwaarlijk als afdoende verklaring kan aanvaard worden, aangezien het verslag bij DVZ u in het Russisch werd voorgelezen en door u ter goedkeuring ondertekend werd. Door de uiteenlopende verklaringen die u over uw belangrijkste identiteitsdocumenten aflegde, wordt uw geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnd.

Tenslotte doen ook de verklaringen die u aflegde over uw reisweg afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. U stelde immers dat u tijdens uw reis vanuit Moskou tot in België geen enkele persoonlijke identiteitscontrole hebt ondergaan. U bleek niet op de hoogte van enige identiteitscontrole, ook niet wat andere reisgenoten betreft waarmee u naar België reisde. U wist evenmin of er controle in de bus zelf had plaatsgevonden (CGVS p.4). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strict individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u zelf gedurende de volledige reis geen enkele controle zou ondergaan hebben, en dat u bovendien evenmin op de hoogte zou zijn van welke documenten er voor u gebruikt werden. Hieraan dient overigens nog toegevoegd te worden dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen.

Gelet op het geheel van voorgaande conclusies moet dan ook worden besloten dat u zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat u al evenmin concreet hebt kunnen aantonen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming in uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, met name uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw militair boekje, bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De attesten van de middelbare school en van het universitair onderwijs die u voorlegde betreffen de door u gevolgde opleidingen en kunnen voorgaande conclusie bijgevolg evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij haar beslissing had moeten motiveren rekening houdend met al de elementen van deze zaak, met inbegrip van de elementen waarvan ze kennis had. Hij stelt ook dat men rekening moet houden met het feit dat de verwerende partij gespecialiseerd is in de behandeling van asielaanvragen en dus heel goed op de hoogte is van, of tenminste zegt dat ze perfect op de hoogte is van de toestand die in zijn land van oorsprong heerst. Nochtans, zo merkt hij vervolgens op, heeft de verwerende partij in het kader van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de werkelijke actuele situatie in zijn land van herkomst, over de politiek, noch over de aanslagen in de metro van Moskou op 30 maart 2010, *“waarvoor de Russische autoriteiten «schok» verklaringen gemaakt hebben”*. Verzoeker merkt dienaangaande verder op dat *“de geschreven pers (www.rfi.fr), op de aanslag van Moskou van 30.03.2010 schrijft, dat Vladimir POUTINE verklaard heeft dat men «het onkruid moet vernielen» en dat Ramzan KADYROV de terroristen met ratten vergelijkt, en dat er in Moskou, steeds meer over een Tsjetsjeense genoegdoening sprake is, of van een «slapende Tsjetsjeense netwerk» in Moskou, of, bij de Russische overheid, over een «sociale behandeling» van het probleem”*. Hij laat in die zin ook gelden dat *“op de site van Amnesty International, verschillende artikel en verslagen over strafbrandstichtingen spreken op medewerkers van de opstandelingen, van onwettige middelen zodat medewerkers van de opstandelingen zouden capituleren, dat er sprake is van folter, slechte behandeling, ernstige schendingen van het internationale recht en van de fundamentele rechten o.a. op initiatief van Ramzan KADYROV, van getuigenissen die onder dwang verkregen werden en van getuigenissen die door foltering verkregen werden, van ontvoeringen, verdwijningen, van betrekking van de veiligheidsmacht in Ingurië waar strijdige ingrepen tegen het terrorisme plaatsvonden, van huiszoekingen in de woonst hoewel het document die toelating gaf voor deze huiszoeking een naburige huis betrof...”*. Verzoeker oppert voorts dat de huiszoeking bij hem thuis per vergissing gebeurde en hij per vergissing werd aangehouden. Ter gelegenheid van zijn ondervraging hebben de agenten van de FSB, aldus verzoeker, het over zijn Tsjetsjeense afkomst gehad en ook over de mensen van wie ze dachten dat ze daar moesten blijven en van wie men dacht dat ze de terroristen ondersteunden. Volgens verzoeker had men het ook over zijn op en af reizen tussen Moskou en Grozny en over de mogelijkheid dat hij in de toekomst inlichtingen zou kunnen geven alsook gesprekken zou kunnen afluisteren. Hij stelt ook dat men hierbij dreigde hem in de gevangenis te steken. Verzoeker oppert vervolgens dat, berustend op het gebrek aan begin van bewijs ter staving van zijn verklaringen, het Commissariaat-generaal niet uitvoerig was in de vragen die ze hem tijdens zijn gehoor hebben gesteld. Hij meent ook dat zijn dossier absoluut niet *“tot op de grond”* werd onderzocht. Verzoeker merkt op dat *“als documentatie, de verweerster alleen maart en aanvaag van inlichtingen van 2006 toont, in verband met de toegang tot de Schengen zone en in verband met de controles die uitgevoerd worden aan de grenzen voor de jaren 2002 tot 2005”*. Hij stelt hieromtrent dat *“deze documenten die verouderd zijn, moeten bewijzen dat 5 jaar geleden, de uitzonderingen aan de controles die uitgevoerd werden aan de Schengen grenzen bijna niet bestonden en dat deze controles heel persoonlijk en ernstig waren”*. Verzoeker laat vervolgens gelden dat niets toelaat te beweren dat het zo was in juni 2010, datum van zijn reis, en dat de controles die in deze periode uitgevoerd werden niet zo grondig waren en er alleen een eenvoudig nazicht gebeurde van de reis- en identiteitsdocumenten die zijn begeleidster bezat. Zelf heeft hij, zo merkt hij op, geen grondige en persoonlijke controle ondergaan. Verder werpt verzoeker op dat geen enkel document getoond wordt met betrekking tot de reactie van de politie ten gevolge van de aanslag in Moskou op 30 maart 2010, in een context van strijd tegen het terrorisme tegen o.a. de Tsjetsjenen, en dat geen document werd getoond over de reacties van de politie van Moskou ten gevolge van de aanslag in januari 2011 op het vliegveld van Moskou. Verzoeker oppert ook niet over zijn godsdienstige overtuiging ondervraagd te zijn geweest, hoewel men, zo stelt hij, weet dat in 2010 de moslimfundamentalisten ‘de Tsjetsjeense separastistenzaak’ teruggewonnen hebben zodat moslims nog meer, en dikwijls op een arbitraire wijze, het doel van antiterroristische operaties van de Russische of pro-Russische macht zijn. Hij wijst er in dit verband op dat er zowel in het verslag van Amnesty International als in de brief van Amnesty International, die op 28 mei 2010 aan Herman Van Rompuy werd gezonden, veel sprake is van de niet-naleving van de fundamentele rechten in Rusland en meer in de strijd tegen het terrorisme in Tsjetsjenië. Verzoeker poneert vervolgens dat het belangrijkste gedeelte van zijn verklaring over de vrees die hij ondervindt tegenover de leden van de FSB gaat over *“een aanhouding die helemaal foutief was maar nochtans heel geweldig gebeurde, van een verhoogde en ononderbroken bewaking van de FSB, ten gevolge van deze aanhouding en over de houding van de mensen van de FSB, die ten minste*

angstjagend is, dit bij de aanhouding van 19.01.2010 en die het over zijn Tsjetsjeense herkomst hebben, over zijn verblijf in Moskou en zijn familiekring in Grozny, wat regelmatige reizen van een stad naar een andere veroorzaakte". Daardoor is, zo merkt verzoeker op, het dossier niet genoeg onderzocht, des te meer nu hij in staat is een deel van de documenten te tonen over de huiszoeking van 19 januari 2010. Verzoeker stelt vervolgens dat hij heeft vernomen dat bepaalde personen over wie er gesproken werd bij de ondervraging van 19 januari 2010 niet lang geleden aangehouden werden en zwaar veroordeeld geweest zijn, en dat hij ongeveer een maand geleden voor de rechtbank van Moskou moest verschijnen met betrekking tot deze zaak. Verzoeker vreest het slachtoffer te zijn van een nieuwe arbitraire aanhouding door de FSB, zoals al het geval was in januari 2010, en merkt op bang te zijn voor de gevolgen die toekomstige aanhoudingen ook nog zouden kunnen meebrengen in de huidige context van de antiterroristische strijd. Verzoeker definieert vervolgens het begrip 'vluchteling' in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en stelt dat uit deze definitie een objectief element kan worden getrokken, te weten de verwijdering uit het land van herkomst, en twee andere subjectieve elementen, zijnde de vrees voor vervolging enerzijds en de onmogelijkheid of het niet willen terugkeren naar zijn land van herkomst anderzijds. Deze vervolging moet, aldus verzoeker, natuurlijk ernstig zijn oftewel een werkelijk risico met zich meebrengen tot het kunnen verliezen van zijn leven of vrijheid. Verzoeker, die stelt dat een redelijke waarschijnlijkheid volstaat, merkt ook op dat wat de oorzaak van de vervolging betreft, deze niet alleen politieke meningen in de strikte betekenis van het woord dekt, oftewel de laatste reden die in de definitie wordt genoemd, maar het ook gaat over vervolgingen die verbonden zijn met het ras, de nationaliteit of de godsdienst. Verder, zo voegt hij hieraan toe, voorziet het Vluchtelingenverdrag een breder begrip dat als hulpmiddel kan worden gebruikt voor de gevallen die niet in de andere begrippen terecht komen en die het behoren tot een sociale groep betreft. Vervolgens voert hij aan dat *"in overweging dat in dit geval, mijn eiser, kind en daarna tiener gedurende de twee oorlogen in Tsjetsjenië, door een migratie van Grozny naar Moskou, op aanraden van zijn moeder beschermd werd, en voor de eerste keer, persoonlijk geconfronteerd werd met de arbitraire agressiviteit van het FSB, en dit uitsluitend door zijn Tsjetsjeense afkomst, hoewel hij nooit persoonlijk betrokken werd in de geweldadige handelingen van groepen die van dezelfde etnische afkomst zijn als hij"*. Hij merkt ook op dat door deze overmatige huiszoeking en deze twijfelachtige aanhouding de hele geschiedenis van de twee Tsjetsjeense oorlogen bovenkomt. Voor hem is het de gelegenheid om bewust te worden van de vervolging van zijn volk door de Russische overheid. Verzoeker is door deze agressie evenals door de constante controle van de agenten van de FSB die daarop zal volgen getraumatiseerd en van de bevestiging die hem gegeven zal worden van deze controle door kennissen van zijn moeder die bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken werken, in dusdanige mate dat hij aan een zware depressie lijdt en gedurende meerdere maanden niet buiten durft te gaan. In verband met het agressieve machtsvertoon van de FSB en de dubbelzinnigheid van de agenten van de FSB tijdens het verhoor is het redelijk te geloven dat hij voor zijn leven of vrijheid vreest en dat *"de dag na de aanslag in de metro van Moskou, rekening houdend met de verklaringen van de Russische overheid, en in het bijzonder die van de premier Vladimir POUDINE en van de voorzitter Dmitri MEDVEDEV, hij erg angst mag hebben voor een terugkeer van de FSB, zodanig dat zijn moeder hem aangeraden heeft naar Grozny bij zijn vader te gaan"*. Voorts betoogt hij dat *"heel vlug, de aanslag als Tsjetsjeense gezien zal worden en de verklaringen van KADYROV in Tsjetsjenië, zeker niet meer geruuststellend zijn en dat hij daardoor "niet op deze wijze kan leven" en bij zijn moeder in Moskou terugkeert, die verhuist en later zijn reis naar België zal voorbereiden waar er familieleden wonen, daar zij als vluchtelingen erkend werden, o.a. zijn onkels KITAYEV Adlan en Imran."* Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat het interessant is de aandacht te trekken op het feit dat zijn onkels KITAYEV door België als vluchteling erkend werden wegens hun banden met de Tsjetsjeense separatisten gedurende de eerste Tsjetsjeense oorlog. Nog interessanter is het, aldus verzoeker, op te merken dat de aanslag in de metro van Moskou op 30 maart 2010 opgeëist is door D.O., een oud Tsjetsjeens strijder die naast M. en G. gevochten heeft om daarna de leiding te nemen en tegen de terroristische methodes te vechten. Verzoeker stelt dat *"in deze politieke context, het redelijk blijkt dat mijn eiser (en zijn moeder voor hem) voor zijn leven of vrijheid vreest, alleen maar door zijn etnische Tsjetsjeense behoren, daar hij op een abnormale en geweldige manier door de FSB lastiggevallen werd, dat hij Tsjetsjeense is en in Moskou leeft met recurrente banden met Tsjetsjenië (zijn vader leeft in Grozny, zijn onkels zijn verbonden met de Tsjetsjeense separatistische beweging en daardoor als vluchtelingen erkend in België) en dat de Russische overheid van plan is de anti-terroristische wetten te wijzigen, en daardoor en door alle mogelijke middelen het slapende Tsjetsjeense net in Moskou doen opduiken; dat Amnesty International een verslag opstelde over de talrijke aantastingen aan de fundamentele rechten, uitgevoerd op initiatief van de Russische overheid en tegenover o.a. mensen uit Tsjetsjeense etnische afkomst"*. Het feit dat hij aan een zware depressie lijdt, hij door een vrouw, N. genaamd, begeleid werd en op initiatief van zijn moeder naar België gestuurd werd zonder veel inlichtingen te kunnen geven over zijn reis, de omstandigheden van de reis en zijn geestelijke toestand, mag, aldus verzoeker, niet gezien worden als

een feit dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen vermindert, des te meer nu hij een deel van het bevel tot huiszoeking van 19 januari 2010 kan tonen en zijn geestelijke toestand zo ernstig beschouwd werd dat zijn aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 16 oktober 2010 ontvankelijk verklaard werd. Verzoeker merkt ook op dat zijn geestelijke toestand een uitleg kan zijn voor het vaag karakter van bepaalde elementen in zijn verklaringen. Verder werpt hij op dat *“het ook een misvorming van deze volkeren en mensen, die vervolg werden, is alleen maar inlichtingen te onthouden die hen niet belangrijk schijnen of alleen maar informatie te onthouden wanneer ze niet zeker zijn de betekenis van een vraag begrepen te hebben, of wanneer ze een dubbele interpretatie aan de gestelde vraag niet kunnen uitsluiten”*. Vervolgens laat hij gelden dat er geen tegenstrijdigheden bestaan tussen zijn verklaringen, maar waarschijnlijk wel een slecht begrip van het onderwerp waarvan sprake is. Hij voegt hieraan toe dat *“de lezing van de verklaring aan de VD, in verband met de reispas heel duidelijk is van zijn geestelijke verwarring”*. Wanneer de Raad van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, is het toch aangewezen hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij citeert vervolgens een eigen, vrije vertaling van voormeld artikel, merkt op wat als *“ernstige aantastingen”* worden beschouwd en stelt dat *“deze ernstige aantastingen van de Staat, de partijen, de organisaties die de staat controleren, afhankelijk kunnen zijn van niet-statische actoren, indien bewezen kan worden dat de Staat geen bescherming wil of kan geven tegen deze vervolgingen of zware aantastingen”*. Hij voegt er ook aan toe dat *“het nodig is, vast te stellen dat de eisende partij haar positie niet uitlegt wanneer ze beweert dat de eiser niet onder de voorwaarden van beneficie van het statuut van subsidiaire bescherming valt”*. Verzoeker besluit met te stellen dat op basis van het voorgaande onbetwistbaar vaststaat dat zijn situatie niet grondig onderzocht is geweest door het Commissariaat-generaal.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een gedeelte van het document in verband met de huiszoeking toe, een internetartikel van RFI over de aanslagen in Moskou en over Dokou UMAROV, en rapporten van Amnesty International over de Russische Federatie.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing, waarin wordt geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker ter staving van de door hem aangehaalde problemen in Rusland geen enkel begin van bewijs neerlegt. Verder wordt opgemerkt dat de problemen waarmee verzoeker op school te kampen had en zijn verklaring dat hij niet in Tsjetsjenië terecht kon omdat er daar *“een slechte houding”* tegenover hem als Rus, zou worden, problemen van discriminatoire en socio-economische aard betreffen die niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen stellen dat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bijkomend wordt erop gewezen dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn asielaanvraag te ondersteunen met zijn belangrijkste identiteitsdocumenten, zijnde zijn binnenlands en zijn internationaal Russisch paspoort. In dit verband wordt ook gesteld dat door het niet kunnen voorleggen van deze documenten het vermoeden ontstaat dat verzoeker deze bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Bovendien, zo luidt het verder, wordt dit vermoeden nog versterkt door een tegenstrijdigheid die omtrent zijn identiteitsdocumenten werd opgemerkt tussen zijn verklaringen. Tot slot wordt opgemerkt dat de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn reisweg en het gebrek aan bewijs ervan afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal geen rekening te hebben gehouden met de werkelijke situatie die voor het ogenblik in zijn land van herkomst heerst en hem ten onrechte tijdens zijn gehoor geen vragen te hebben gesteld over de actualiteit en zijn dossier niet volledig te hebben onderzocht. In wezen voert verzoeker met zijn kritiek een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers kan echter niet in het minst worden bijgetreden. Van een asielzoeker wordt immers in het kader van de asielprocedure een zekere verantwoordelijkheid verwacht, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Het feit dat er hem niet naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Indien zijn religieuze overtuiging, de politiek van de Russische federatie en de houding van de politie na de aanslag op de metro in Moskou van 30 maart 2010 en die op de luchthaven van Moskou van januari 2011, een weerslag hebben op zijn persoonlijke vrees voor vervolging en dus deel uitmaken van zijn vluchtrelaas, kon van verzoeker worden verwacht dat hij deze elementen tijdens zijn verhoren zelf aangebracht zou hebben. Toch heeft verzoeker blijkens de gegevens van het administratief dossier noch tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juli 2010, noch tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 27 januari 2011, gewag gemaakt van bovenvermelde zaken. Gelet op de verdeling van de bewijslast in asielzaken kan de commissaris-generaal bezwaarlijk worden verweten dat hij deze elementen niet in rekening bracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.6. Verzoeker schetst vervolgens de algemene problematische veiligheidssituatie in de Russische federatie. Er dient echter te worden opgemerkt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker heeft bovendien, zoals reeds werd vastgesteld, tijdens zijn verschillende gehoren voor de Belgische asielinstanties de algemene problematische situatie voor Tsjetsjenen in de Russische federatie nooit ter sprake gebracht.

2.7. In zoverre verzoeker voorts laat gelden dat hij heeft vernomen dat bepaalde personen over wie er gesproken werd bij de ondervraging van 19 januari 2010 niet lang geleden aangehouden werden en zwaar veroordeeld geweest zijn en dat hij met betrekking tot deze zaak ongeveer een maand geleden voor de rechtbank van Moskou moest verschijnen, stelt de Raad vast dat hij dit belangrijk nieuw gegeven in het kader van zijn asielrelaas niet met enig document weet te staven. Het betreft dat ook louter een blote bewering die hij niet in het minst aantoonst of aannemelijk weet te maken.

2.8. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteitsdocumenten een tegenstrijdigheid vertonen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het

Commissariaat-generaal aangaf dat hij niet weet waar zijn intern Russisch paspoort zich nu bevindt, dat de vrouw die hem tijdens zijn reis begeleidde het vanuit Moskou meenam, het tijdens de reis bijhield, het bij de controles onderweg toonde en het nadien waarschijnlijk heeft ingehouden en dat hij niet weet of zijn internationaal paspoort thuis werd achter gelaten of iemand het onderweg tijdens zijn reis bij zich had (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27/01/2011, p. 4-5), terwijl hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij zijn reispas heeft achtergelaten in Moskou en dat hij een binnenlands paspoort heeft, maar dat het zich waarschijnlijk nu bij zijn moeder in Moskou bevindt (stuk 9, Vragenlijst DVZ, vraag 21). Verzoeker werpt thans op dat er geen tegenstrijdigheden bestaan tussen zijn verklaringen, *“maar waarschijnlijk wel een slecht begrip van het onderwerp waarvan sprake is”*. Met een dergelijke algemene en hypothetische uitleg slaagt verzoeker er geenszins in de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Waar verzoeker oppert dat *“de lezing van de verklaring aan de VD, in verband met de reispas heel duidelijk is van zijn geestelijke verwarring”*, merkt de Raad op dat verzoeker met geen woord heeft gerept over zijn geestestoestand toen de commissaris-generaal hem confronteerde met de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen omtrent zijn identiteitsdocumenten. Dit argument *a posteriori* getuigt dan ook van weinig ernst en rechtvaardigt noch ontkracht de vastgestelde tegenstrijdigheid. De vaststelling dat verzoeker dergelijke uiteenlopende en tegen elkaar indruisende verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn binnenlands en internationaal paspoort, oftewel belangrijke identiteitsdocumenten en essentiële elementen in het kader van een asielprocedure, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.9. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. In casu dringt zich op grond van het administratief dossier de vaststelling op dat verzoeker zeer vaag en onwetend blijft over het verloop van zijn vluchtroute. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal antwoorde hij op de vraag of hij zijn internationaal paspoort niet nodig had om naar België te komen dat *“ik ben er niet van op de hoogte; alle zaken voor mijn reis werden door mijn moeder geregeld, ik was er zelf niet toe in staat”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27/01/2011, p. 4). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens de vraag stelde of hij dan onderweg geen identiteitscontrole heeft gehad, antwoordde hij dat *“ik ben er niet van op de hoogte; ik kwam van mijn plaats niet af, ik zat gewoon naar muziek te luisteren”* (*Ibid.*, p. 4). Verzoeker verklaarde voorts met een grote lijnbus vanuit Moskou naar België te zijn gereisd en gaf als antwoord op de vraag van de commissaris-generaal of er nergens onderweg een persoonlijke identiteitscontrole was dat ze hem persoonlijk niet gevraagd hebben om uit te stappen of om iets te tonen. Toen de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg of de anderen in de bus gecontroleerd werden en of er ook geen (douane)controle op/in de bus is geweest antwoordde verzoeker achtereenvolgens dat *“ik ben er niet van op de hoogte, ik lette daar niet op; voor mij was dat zwaar, zo plots vertrekken, daarom luisterde ik naar muziek en bleef ik daar zitten”* en dat *“nee, denk ik; ik weet het niet”* (*Ibid.*, p. 4). Wanneer de commissaris-generaal hem er daarna op wees dat zijn uitleg vrij onwaarschijnlijk lijkt aangezien hij toch verschillende grenzen heeft overgestoken tussen de Russische Federatie en België en hem vervolgens de vraag stelde of hij enig idee heeft of er voor hem een visum werd aangemaakt, verklaarde verzoeker respectievelijk dat *“ik weet het niet, die vrouw stapte uit en in, misschien deed zij de documenten”* en dat *“eerlijk gezegd weet ik dat niet”* (*Ibid.*, p. 4). De vraag van de commissaris-generaal of hij zijn internationaal paspoort thuis liet of iemand het onderweg bij zich had, beantwoordde hij met: *“geen idee; ik weet niet of ze een ander paspoort voor mij geregeld hebben, daar ben ik niet van op de hoogte”* (*Ibid.*, p. 5). Verzoeker gaf met betrekking tot de reisweg voorts ook nog aan dat hem op de bus niet gezegd is geweest wat hij moest doen of zeggen onderweg (*Ibid.*, p. 5). Deze onwetendheid zet verzoekers geloofwaardigheid verder op de helling.

2.10. Met betrekking tot verzoekers vluchtroute dient ook gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die bij het administratief dossier is gevoegd en waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande (stuk 12, Landeninformatie, Antwoordfiche Tch2006-180wb, Toegang Schengenzone). Verzoeker weerlegt deze informatie niet, doch beperkt zich tot de stelling dat deze verouderd is en tot een korte herhaling van hetgeen hij eerder op het Commissariaat-generaal omtrent zijn vluchtroute heeft verklaard. Hij toont echter niet in het minst met enig objectief gegeven aan dat hetgeen uit de informatie blijkt actueel niet meer opgaat. In dit verband dient ook gewezen op de vaststelling van de commissaris-generaal, welke door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd, dat hij niet het minste bewijsstuk van zijn beweerde vluchtroute kan aanbrengen. In het licht van de betreffende informatie kan aan verzoekers verklaringen aangaande zijn vluchtroute geen geloof worden gehecht.

2.11. De vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt om zijn asielrelaas te ondersteunen met zijn belangrijkste identiteitsdocumenten, zijnde zijn binnenlands en internationaal Russisch paspoort, zijn verklaringen omtrent deze documenten tegenstrijdig zijn en zijn vage verklaringen omtrent zijn vluchtroute ongeloofwaardig, doet vermoeden dat verzoeker deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie over zijn verblijfplaats, een eventueel verkregen visum voor zijn reis naar België en het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

2.12. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontfeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Verzoeker legt als bijlage bij zijn verzoekschrift een kopie neer van een in het Russisch opgesteld document met een vertaling naar het Frans. De Raad stelt vast dat het document een kopie betreft van een verslag van de huiszoeking van 19 januari 2010 en geen huiszoekingsbevel, zoals de verwerende partij verkeerdelijk beweert. Aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien stelt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat het stuk geen enkele officiële authenticatie bevat zoals een hoofding, stempel, handtekening of dergelijke meer (Nota met opmerkingen, p. 5). Ook is het zeer merkwaardig dat verzoekers naam nergens in het document wordt vermeld, hoewel hij eerder had verklaard op het moment van de inval als enige aanwezig te zijn geweest (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27/01/2010, p. 7). Het document ondersteunt zijn relaas dus niet in het minst. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat verzoeker nu pas, oftewel vele maanden na zijn asielaanvraag, op de proppen komt met een gedeelte van dit verslag zonder dat wordt uitgelegd op welke wijze verzoeker in het bezit kwam van dit stuk en zonder dat wordt verantwoord waarom verzoeker dit document slechts in deze fase van de procedure neerlegt. Bijgevolg kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegedicht.

2.13. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Op het hierboven besproken document na, legt verzoeker voor het overige geen enkel document neer dat zijn beweerde problemen in de Russische Federatie kan staven. Verzoeker, die overigens verklaarde dat hij soms nog telefonisch contact heeft met zijn moeder (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27/01/2011, p. 2), toont niet aan dat hij ernstige inspanningen heeft ondernomen om nóg andere overtuigingsstukken in verband met zijn asielrelaas te bemachtigen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijs is onaanvaardbaar en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.14. Betreffende verzoekers betoog dat hij aan een zware depressie lijdt en dat zijn geestelijke toestand een uitleg kan zijn voor het vaag karakter van bepaalde elementen uit zijn verklaringen, stelt de Raad vast dat hij dit niet met enig medisch attest staft. Verzoekers beweringen omtrent zijn geestesgesteldheid, waarvoor een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt te zijn ingediend, zijn hoe dan ook niet bij machte de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas op te heffen.

2.15. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen poging onderneemt om de overwegingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de negatieve attitude omwille van zijn Tsjetsjeense origine de problemen die hij in Tsjetsjenië zou ervaren te weerleggen waardoor ze gehandhaafd blijven. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van verklaringen die hij eerder op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), noch om een schending van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.16. Het feit dat enkele nonkels van verzoeker door België als vluchteling zouden zijn erkend, dit, zo merkt verzoeker op, wegens hun banden met de Tsjetsjeense separatisten tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, doet op generlei wijze afbreuk aan voorgaande vaststellingen die tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas doen besluiten. Verzoeker verduidelijkt immers niet wat het verband is tussen de situatie van deze nonkels en zijn asielrelaas.

2.17. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden

voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op de overige elementen waarop de Raad vermag acht te slaan, toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.18. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en werd genomen met inachtneming van alle relevante elementen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN